

ΤΡΑΠΕΖΕΣ & BANCASSURANCE

Εξυπηρετούν τα συμφέροντα σας;

Bank σημαίνει τράπεζα στα αγγλικά. Αλλά από πού μας έρχεται η λέξη αυτή; Bank = λατινικά rango από το παγιώ, πήγνυμι. Οι τράπεζες πήραν το όνομα τους από τα πρώτα «τραπέζια» (πάγκους) της αγοράς. Όταν ο Εγγλέζος ήέει "trapezist", δεν εννοεί τον τραπεζίτη, αλλά ένα είδος ακροβάτη. Είδος ακροβάτη είναι και ο σαλιμπάγκος και κατά σύμπτωση! Η λέξη που χρησιμοποιούν οι περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες για την τράπεζα (bank), ετυμολογείται όπως και ο σαλιμπάγκος από την παλιά ιταλική banca, που ήταν επίσης το τραπέζι του αργυραμοιβού, και είναι απώτερης γερμανικής αρχής. Αυτά περί ετυμολογίας...

Αυτές λοιπόν οι τράπεζες που έχουν σκοπό, όπως και όλες οι επιχειρήσεις, το κέρδος, μερικές φορές δεν έχουν ούτε ιερό, ούτε όσιο και προσπαθούν με κάθε τρόπο να κερδοσκοπήσουν εις βάρος των ανυποψίαστων και αδύναμων πελατών τους με κάθε τρόπο. Άλλες φορές πάλη, μη γνωρίζοντας επαρκώς την νομοθεσία -όχι τόσο οι ίδιες, αλλά οι υπάλληλοι τους- προσφέρουν ελλιπίεις υπηρεσίες στους πελάτες τους.

Μια από αυτές τις υπηρεσίες

που προσφέρουν -τις περισσότερες φορές ελλιπίως και ανεπαρκώς- είναι η ασφάλιση. Εδώ ξεκινούν τα βάσανα... όσων χρειαστούν αυτές τις ασφαλίσεις. Εν αρχή οι αξιγάπητες τράπεζες παραβιάζουν τον νόμο περί «καταχρηστικής εκμετάλλευσης δεσπόζουσας θέσης» (Άρθρο 2 Νόμου 703/1997) υποχρεώνουν τους δανειολήπτες τους να ασφαλιστούν σε ασφαλιστικές εταιρίες, με τις οποίες οι ίδιες συνεργάζονται, είτε διότι είναι θυγατρικές τους, είτε διότι εισπράττουν προμήθεια από αυτές. Λέγοντας στους ανυποψίαστους δανειολήπτες ότι η ασφάλιση αυτή είναι υποχρεωτική, τους υποχρεώνουν να πληρώνουν ασφαλιστήρια συμβόλαια που αυτές έχουν συνάψει με εταιρίες, που όπως προείπα έχουν αυτές επιλέξει.

Βεβαίωτα η ασφάλιση κατά των κινδύνων φωτιάς και σεισμού για τα προσημειωμένα ακίνητα είναι υποχρεωτική βάση οδηγίας της Τράπεζας Ελλιάδος, αλλά η επιλογή της ασφαλιστικής εταιρίας είναι δικαίωμα του συμβαλλόμενου. Και όπως ήέει και ο Χάρυ Κήην «Εδώ στη δύση έτσι το

έχουμε. Εγώ κερνώ, εγώ παραγγέλλω». Είναι λογικό η ασφαλιστική εταιρία να εγκριθεί από την τράπεζα και να είναι φερέγγυα, αν και έχουμε δει και τράπεζες που συνεργάζονται με ασφαλιστικές που έκλεισαν. Μετά λοιπόν το πρώτο στρίμωγμα που «απολαμβάνει» ο δανειολήπτης, προκειμένου να υπαναχωρήσει και να ασφαλιστεί εκεί που η τράπεζα θέλει, έρχεται το δεύτερο που είναι ο αριθμός των καλύψεων (μόνο δύο είναι υποχρεωτικές) που περιλαμβάνονται στα συμβόλαια και το ύψος των ασφαλίσεων που καλείται να πληρώσει. Φυσικά, στην ελεύθερη αγορά υπάρχουν συμβόλαια με τις ίδιες καλύψεις ή και περισσότερες με ασφάλιστρα μέχρι και 25% φτηνότερα.

Πριν χρόνια, μια τέως κρατική τράπεζα πουλούσε στον κισέ της προϊόν με καπέλο της τάξεως του 10%, σε σχέση με το ίδιο προϊόν από τους ανεξάρτητους πωλητές ίδιας ασφαλιστικής, που ήταν και θυγατρική της. Ευτυχώς η ιδιωτικοποίηση έβαλε τέλος σε τέτοιου είδους «καπέλα».

Για να δέσει το σιρόπι έρχεται και το ύψος των καλύψεων, το οποίο, αν όχι ποτέ, σπάνια καθορίζεται από τον ίδιο τον ασφαλισμένο. Τι εννοώ; Μα φανταστείτε ότι μια αυτόνομη κατοικία 120 τ.μ. ασφαλιζεται άλλοτε για 50.000 ευρώ και άλλοτε για 300.000 ευρώ. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε υπασφάλιση και στην δεύτερη υπερασφάλιση. Και οι δύο αυτές έννοιες ακούγονται κινέζικα στα αυτιά του άμοιρου καταναλωτή. Ας πούμε λοιπόν τι είναι έκαστη.

Υπασφάλιση έχουμε όταν το καλυπτόμενο κεφάλαιο είναι μικρότερο από την ασφαλιστική αξία (που πρέπει να είναι ίση με την κατασκευαστική αξία της οικίας και όχι ίση με αυτή της εμπορικής αξίας). Προσοχή: Σε αυτή την περίπτωση, η αποζημίωση βγαίνει βάση του αναλογικού κανόνα και του ποσοστού ασφάλισης. Δηλαδή, αν ασφαλίσαμε την κατοικία για το 50% της αξίας της, σε κάθε ζημία η ασφαλιστική εταιρία θα μας αποζημιώσει στο 50% της ζημιάς.

Ιωάννης Β. Νικηφόρος, nikiforos@stopandgomag.gr

PRNewsFoto/CableOrganizer.com

Υπερασφάλιση

έχουμε όταν το καλυπτόμενο κεφάλαιο είναι μεγαλύτερο από την ασφαλιστική αξία. Σε αυτή την περίπτωση όμως, δεν πρόκειται να αποζημιωθούμε με όλο το ποσό που αναφέρει το συμβόλαιο μας, γιατί η ασφάλιση από τη φύση της έχει σκοπό να δώσει πίσω στον ασφαλισμένο την πραγματική αξία του αντικειμένου που ασφάλισε και όχι κάτι παραπάνω από αυτό που είχε.

Άρα, σε κάθε περίπτωση θα πρέπει το ασφαλιζόμενο κεφάλαιο να είναι ίσο με την κατασκευαστική αξία της οικίας και φυσικά να αναπροσαρμόζεται αυτή η αξία κάθε χρόνο.

Αλήθεια ποιός εξηγεί αυτές τις δύο δύσκολες, αλλά βασικές αρχές ασφάλισης στον δανειολήπτη; Μήπως είναι καλύτερα να απευθυνθεί σε ασφαλιστικό σύμβουλο, ο οποίος αμείβεται με προμήθεια προκειμένου να παρέχει τέτοιου είδους πληροφορίες, σε αντίθεση με τον τραπεζικό υπάλληλο που τις περισσότερες φορές του έχουν φορτώσει και αυτή την υποχρέωση, δηλαδή να «ασφαλίζει» τον κοσμάκη; Την άλλη φορά λοιπόν, πριν πληρώσεις την ασφάλεια σου, θυμήσου αυτές τις δύο βασικές ασφαλιστικές αρχές και να είσαι σίγουρος ότι ο μόνος κερδισμένος θα είσαι εσύ!

